

RADEK „STERAKDARY“ STARÝ

ODKAZ
LIDSKÉ MYSLI

COO
BOO

Odkaz lidské mysli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Starý
Odkaz lidské mysli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ODKAZ

L I D S K É M Y S L I

RADEK „STERAKDARY“ STARÝ

COO
BOO

Všem mým úžasným čtenářům

PROLOG

ROK 2043

„Když jsme poprvé zapnuli umělou inteligenci, rozhlédla se kolem sebe a okamžitě spáchala sebevraždu,“ řekl technik Martin s popsaným zápisníkem v ruce, a když si všiml Moly Griffin, která právě vstoupila do místnosti, prudce se napřímil.

„Paní ředitelko!“ téměř zasalutoval a ostatní si z jeho pozdravu vzali příklad. Kruhový stůl v malé místnosti byl obklopený samými důležitými osobnostmi. Majitel gigantické technologické firmy, ropná magnátka, průkopník vesmírného cestování, dva vysoce postavení politici a řada dalších. Molyin pohled padl však na Alvu.

Ta jako jediná z přítomných nebyla člověk.

Její štíhlé ženské tělo z bílého plastu ukrývalo nespočet úhledně seřazených procesorů a kabelů blikajících modrou barvou, které vykukovaly jen v ohybech kloubů. Na krku měla elegantní zdobení v místech výstupu reproduktorů, vlasy byly z jednoho kusu stylově vytvarovaného modrého plastu, krátkého po stranách se spoustou malých špiček nahoře, ale i přes to všechno to byla její tvář, která byla ze všeho nejzajímavější.

„Je to pravda,“ usmála Alva. Na první pohled vypadala jako obyčejná žena ve skafandru, ale její tvář byla ve skutečnosti vytvarovaný displej, na který jen promítala obraz svých modrých

očí a pevných rtů. Ve vypnutém režimu připomínala její hlava figurínu z obchodů s oblečením. Moly tohle všechno dobře věděla, protože posledních několik dekád strávila tím, že ji vytvářela.

„Proč by se android po zapnutí okamžitě zabil?“ zeptal se kancléř Murray. Šedivé vlasy měl neupravené a oblek pomačkaný. Ve světle nedávných událostí mu Moly ale jeho nevyhovující vizáž odpustila a s tichým pozdravem se posadila ve svých perfektně padnoucích květovaných šatech na židli vedle něj.

Alva pokračovala. „První verze skutečné umělé inteligence byly plně chybné. Androidi první generace dostali za úkol odemknout klíčem dveře a v místnosti vyřešit hádanku podobnou dětským hračkám pro rozvoj jemné motoriky. To byla jejich užitečná funkce, jejich smysl života. Nic jiného pro ně na celém světě nemělo takovou váhu, protože nic jiného neznali. Svůj úkol vždy splnili, ale ne tak, jak lidé předpokládali.“

Osazenstvo si nejistě vyměnilo pohledy a Moly Griffin Alvu ještě doplnila.

„Prošli zdí a poničili laboratoř,“ usmála se při dávné vzpomínce. „I my lidé máme užitečnou funkci. Pro někoho to jsou jeho děti, pro jiného peníze nebo reputace. A udělali bychom vše, abychom to ochránili. První generace androidů měla jenom jeden cíl, vyřešit hádanku v místnosti. Proto šli tou nejpříjemnější cestou, a když jsme se rozhodli pokus přerušit, zaútočili na nás. Pokud bychom je vypnuli, ztratili by smysl života. Kdo z nás by neudělal cokoli, aby ochránil život svých dětí? Pro ně měla ta hračka stejnou váhu. Při dalších verzích pokusu jsme tedy do androidů vložili podmínku, která je odměnila v případě jejich vypnutí. Zkrátka aby se při tom nebránili. Nastal ale jiný problém, jak říkal tady Martin. Při zapnutí se zničili sami, protože bylo efektivnější získat 5 bodů okamžitě, než 10 bodů za sérii splněných úkolů v místnosti před nimi.“

Alva přikývla. „Mé předchůdce tak lidé pojmenovali Chladná inteligence. Šlo o androidy, které naprogramoval člověk a často v kódu zanechal nevědomky řadu svých osobních předsudků, a ještě více téměř nezjistitelných chyb. Takoví androidi byli vhodní pro jasně definované drobné úkoly, ale ne na vedení války proti mimozemšťanům.“

V místnosti se ozvalo znepokojené mumláni.

„Proto jsem tady, nebo se pletu?“ zeptala se téměř nevinně Alva s mírným úsměvem, díky kterému Moly často zapomínala, že Alva není člověk.

Technik sklápнул své poznámky a podíval se na Moly. „Je pravda, že když už jsme tady všichni, můžeme začít. Před osmi dny přistálo v oblasti severního Kazachstánu mimozemské plavidlo a zabořilo se hluboko do země. Černý monolit zbrzdil svůj sestup hustým plynem, který nám znemožnil se první dny vůbec přiblížit, a po prvních pokusech o...“

„Sakra práce!“ přerušil ho ránou do stolu Murray. „Nikdo na celé planetě se za posledních osm dní kvůli tomu pořádně nevyspal. Tohle všichni víme, přejděme k věci.“

Technik se zamračil a začal listovat v pomačkaném bloku. „Každý den se zabořují hlouběji. Gorové se...“

„Gorové?“ promluvila Kashmi, majitelka nadnárodní technologické firmy.

„Tak jim říkají ve zprávách,“ vysvětlil technik. „Podle toho indického profesora, který jejich plavidlo před lety objevil jako první. Profesor Kamalesh Gor. Tehdy si všichni mysleli, že jde jenom o meteor.“

„Moc koukáte na televizi, mladíku,“ napomenul ho vyschlý investor několika společností pro těžbu nepozemských objektů.

„A kdo v dnešní době ne?“ namítl technik.

„Máte hotovou tu analýzu?“ zeptal se unaveně kancléř Murray. „Vyskočí na nás armáda šedých mužíčků? Kdo je uvnitř?“

Martin semkl rty. „Nikdo.“

„Takže to je jenom meteor?“ zamračil se Murray a opřel se do křesla.

Martin se zahleděl do papírů. „Ne, uvnitř není žádná živá bytost, jen černý sliz, který se začal rozrůstat do všech stran. Vzali jsme vzorky do laboratoří a provedli řadu testů...“

„Vážně?“ zeptal se mladý, extravagantně působící vlastník softwarové firmy. „Vzít vzorky a experimentovat na nich? Na zprávy koukáš, ale žádný hororový film jsi nikdy neviděl?“

Nikdo se však jeho žertu nezasmál.

„Nejsou to žádné bytosti,“ pokračoval odhodlaně technik. „Je to... sliz. Předběžné rozbory odhalily, že se jedná o tisíce a miliony malých buněk na technologické bázi.“

„Nanoboti?“ zeptala se Moly.

„Jsou mnohem větší než nanoboti,“ opravil ji Martin. „Samo-
statně nevykazují téměř žádné známky inteligence, ale když jich je více pohromadě, pracují společně. Kopou tunely, staví antény a další struktury, kterým zatím nerozumíme. Jsou jako mechaničtí mravenci fungující na principu jednoduchých rostlin – podle odhadů nejspíš mechu.“

Všichni se tuto podivnou informaci snažili vstřebat a v místnosti se rozhostilo napjaté ticho, které přerušil až kancléř Murray.

„Zaútočí na nás?“

Martin ale jenom nejistě pokrčil rameny. „Plyn, který použili na brzdění, zaplnil údolí, ve kterém žila spousta místních obyvatel, a téměř okamžitě je udusil. Nicméně je možné, že pro Gory byl naprosto neškodný. Včera večer zemřelo při bližším prů-

zkumu jejich plavidla několik příslušníků speciálních jednotek, když z podivného sloupu vedle monolitu vystřelily dlouhé ostny. Nejsme si jistí, jestli šlo o obranný prvek, nebo o zvláštní pozdrav. Komunikujeme s bytostmi, které jsou na naprosto jiné úrovni existence, než jsme my. Nevím pane, nikdo neví.“

Kashmi se zamračene napřímila. „To mi chcete říct, že národ robotických mravenců, kteří očividně ovládli mimoplanetární vesmírné cestování, nedokáže porozumět našemu jazyku?“

„Teoreticky ani nemusí,“ odpověděla Alva. „I obyčejný včelí úl vykazuje vysoké známky inteligence v podobě sociální segregace jednotlivých členů, ochrany hnízda i složitých interakcí s královnou. Čmeláci jsou na tom podobně, jejich jednoleté kolonie připraví královnou na zimu, ta se schová před mrazem a na jaře vyletí vybudovat nové hnízdo. Nemusí rozumět nakloněné zemské ose a střídání ročních období, aby s nimi dokázali pracovat. Stejně tak ptáci nerozumí aerodynamice a ryby netuší, jak jejich žábry získávají kyslík z vody.“

„Takže je to infestace!“ zamračil se Murray. „Nehodlám čekat, až se rozlezou do všech koutů země, prostě na ně shodíme ty nejsilnější atomové bomby, které máme k dispozici.“

„Jak elegantní...“ podotkla povýšeně Kashmi.

„Máš lepší nápad?“

Technik jejich následné dohadování klidně přerušil.

„Před tímto postupem nás výrazně varují vědecké týmy z místa dopadu. Před třemi dny jeden z tanků spojených sil střelil do velkého kusu černého kamene, který se odštípl při dopadu a ležel v bezpečné vzdálenosti od gorského monolitu. Po zásahu došlo pouze k povrchovému poškození, ale naopak neznámý sliz...“

Holohlavý generál Rachev v uniformě s desítkami vyznamenání konečně promluvil. „Přišli jsme o tank třídy M1-X. Tech-

nologicky to nejvyspělejší, co má naše armáda momentálně k dispozici.“

Moly vytřeštila oči. „Jak jste mohli kvůli vesmírným mravencům přijít o několikátunový pancéřovaný kolos? Proč se o tom dozvídám až teď?“

Generál se nespokojeně zamračil. „Není to informace, kterou chceme slyšet ve zprávách... Než jsme ten černý sliz stihli odstranit, prokousal se dovnitř. Údajně stačila téměř mikroskopická dírka, a jakmile se dostal k vnitřní elektronice, ztratili jsme nad tankem kontrolu a posádka se evakovala.“

„Oni ho zničili?“ napřimil se majitel technologického gigantu.

„Je to horší...“ přiznal Martin, otevřel složku s fotkami a rozdál je všem u stolu. Snímek byl očividně pořízený z velké vzdálenosti, ale Moly zděšeně rozpoznala chybějící kusy pancíře tanku po stranách a změněný profil. „Tank se začal pohybovat. Bez posádky.“

„Bože...“ vydechl kancléř Murray.

„Dává to smysl,“ přikývla Alva. „Gorové jsou očividně elektronická forma života. Tank M1-X je vybavený pokročilými optickými senzory, procesory a komunikátory. Neměl by pro ně být problém připojit se na jeho základní desku – a soudě dle těchto fotografií i změnit její konfiguraci.“

„Takže jsme jim dali oči, uši a zbraně...“ praštil do stolu Murray. „Vážně nevím, jak tohle vysvětlím ostatním. Můžou ty zbraně na palubě tanku použít proti nám?“

„Teoreticky ano,“ odpověděl Martin. „Ale v tuto chvíli očividně neví, co dělají. Tank se pohybuje přískoky, motory a světla se vypínají a zapínají. Nejsou agresivní, dost dobře to může být jejich způsob komunikace.“

„Dostali od nás dar...“ promluvil poprvé politický aktivista.

„Já jsem věděla, že patříš k Uctívačům!“ založila ruce Kashmi.
„Atomová bomba skutečně nepřípadá v úvahu?“ přerušil Murray jejich dohadování.

„Ublížili bychom více sobě než jim.“ přikývla Alva. „Gorský monolit má na délku 3 859 metrů a v průměru 326. Dle mých pozorování se neustále noří hlouběji. Atomové bomby detonují ve výšce, aby tlaková vlna a ohnivá koule smetla povrchovou infrastrukturu. Mohli bychom ji teoreticky detonovat pod zemí, ale pevnina okolo by zásadně utlumila ničivé síly, a hlavně by způsobila masivní zemětřesení na celém kontinentu. Nehledě na radioaktivní kontaminaci.“

„To ale není vše,“ řekl s povzdechem Martin a znovu zalistoval v nekonečném štosu papírů. „Vojáci se každým dnem snaží všemi možnými prostředky potlačovat růst slizu. Ničí jejich podivné struktury, pálí samotný sliz... Dnes ráno jednotky ohlásily, že jejich zbraně mají viditelně slabší účinky.“

„Gorové jsou silnější?“ zeptala se Alva.

„Spíš to vypadá,“ pokračoval Martin, „že se přizpůsobili našim zbraním. Tak dlouho jsme do nich stříleli, až na nich narostla jakási ochranná vrstva.“

„Akcelerovaný přirozený výběr...“ vydechla nevěřičně Moly.

„Moly, mám za sebou příliš málo hodin spánku a příliš mnoho kafe. Mluv tak, abychom to všichni u stolu pochopili,“ pokáral ji unavený Murray.

Moly přikývla. „U každé živé bytosti nastává při narození jakási drobná mutace, odlišná variace od rodiče. Pokud se v poušti narodí deset myší a barva jejich srsti bude mít odstín od pískové hnědé až po úplně černou, přežijí jen ti s nejlepšími predispozicemi. Černé myši, které predátoři na písku snadno odhalí, jsou sežrány a ty správně maskované předají své geny dalším generacím. Příroda se vždy sama nejlépe přizpůsobí

svému okolí. U zvířat a rostlin to ale trvá tisíce a miliony let. Gorové to zvládli za pár dní...“

„Myslíme si, že jsou všichni navzájem propojeni povrchovými myceliárními provazci,“ potvrdil Martin. „Máme podezření, že dokážou metabolizovat křemík z písku kolem i ocel z tanku a použít je na stavbu těch svých podivných struktur. Naše sondy v okolí monolitu také zaznamenaly snížené množství dusíku a argonu. V tuto chvíli si nejsme si jisti, co to znamená.“

Murray si promnul oči. „Rozumím všem těm prezidentům, ministrům a kancléřům, kteří za poslední týden odstoupili ze služby. Tohle je na člověka příliš...“

„A proto jsme se zde sešli,“ přikývl Martin. „V tento okamžik probíhá podobná rada na třech dalších místech po celém světě. Návrh naší organizace spočívá v zaměnění lidského nedokonalého elementu za stroj. Tady Alvu.“

Všechny zraky spočinuly na její pohledné tváři. Nedala na sobě na sobě znát žádné známky překvapení. Martin pokračoval.

„Moly Griffin a její ENIRA, Evropská agentura pro výzkum neurální integrace, vytvořila celkem čtyři technologické bytosti. Jsou to Alva, Boro, Cessa a Deneb. Za poslední dekádu je nasadili v nespočtu krizových oblastí a vždy s excelentními výsledky.“

„Chceš říct,“ napřímil se Murray, „že mě a všechny ostatní hodláš vyměnit za stroj? Svěřit osud lidstva v této otřesné situaci do rukou neživé bytosti?“

„Neřekla jsi nám před chvílí,“ otočila se Kashmi na Alvu, „že jsi ochotná projít zdí a ohrozit životy, jen abys vyřešila hloupou hádanku?“

„A jaká je vůbec její užitková funkce?“ zamračil se ropný magnát. „Jak můžu věřit, že bude jednat v zájmu lidstva? To je přece absurdní!“

Alva vztáhla ruku a utišila znepokožené hlasy. „Jsem výsledkem nespočtu hodin práce a tisíců nejbystřejších myslí z celého světa. Mé logické uvažování a sociální hodnoty byly podrobeny přísným testům jak v simulacích, tak ve skutečném světě. Mám přístup k úplné databázi lidských vědomostí, uvažuji rychlostí tisíců počítačů najednou a nenechávám se ovládat emocemi. Bez urážky. Neohrožuje mě čas ani nemoci, a jsem tím pádem téměř nesmrtelná. Má užitková funkce, můj smysl života je a vždy bude zachovat odkaz lidské rasy. Chránit, pomáhat a zajišťovat růst a rozvoj. Svou užitkovou funkci nemohu změnit. Jen během této schůzky jsem vytvořila čtyři možné postupy pro zamezení gorské invaze. Nasadit mě a mé sourozence do čela lidstva přináší svá rizika, bylo by naivní si myslet, že ne, ale je to logické řešení tohoto problému.“

„Přesně tak,“ přikývl Martin. „Nasadit umělou inteligenci pro správu města nebo jedné z našich připravovaných vesmírných lodí je něco, co plánujeme už celé roky a čemu se stejně nevyhneme. Alva je objektivně lepší než kdokoli v této místnosti a použít její pokročilou mysl pro potlačení Gorů je ta nejlepší možnost. Gorové se každým dnem stávají odolnější proti našim zbraním, nesmíme ztrácet čas. Plánujeme postavit čtyři megaměsta na strategických pozicích, která by pod vedením Alvy a jejích sourozenců sjednotila snahy a schopnosti celého lidstva. Jen si představte ty možnosti, když celá planeta bude spolupracovat. Vyřešíme hladomor, nemoci či sociální problémy. Vzdálené kouty vesmíru budou nadosah! Gorové jsou možná velkou hrozbou pro lidstvo, ale umožní nám sjednotit se tak, jak by to nedokázalo nic jiného.“

Místnost ovládlo další hrobové ticho.

„Myslíš...“ otočil se Murray na Alvu. „Myslíš, že je dokážeš porazit?“

Alva se zamyslela. „Věřím, že ano. Mohu se napojit nejen na všechny vojáky, ale také tanky, letadla a další stroje a najednou je řídit. Během toho zajistit logistické i evakuační požadavky. A se zbývající výpočetní silou hodlám obstarat i mediální pokrytí a uklidnit davy. Udržet všechny lidi v klidu by mělo být naší prioritou. Pokud dojde k nepokojům, naruší to efektivitu našeho odboje.“

Její slova kupodivu všechny v místnosti utišila. Věděla, co přesně má říct, jako by nad každou větou mohla přemýšlet celé hodiny. Alva byla bezpochyby bytost lepší než člověk, ale to Moly neuklidňovalo.

Když po hodině dalšího úmorného jednání schůze konečně skončila a ostatní opustili místnost, zastavila Alvu.

„Musím s tebou mluvit,“ řekla Moly, když se ujistila, že jsou skutečně samy.

„Ráda,“ usmála se Alva. Moly to nikdy nemohla přiznat nahlas, ale Alva pro ni byla jako dcera. Ze začátku se s tímto pocitem prala a přesvědčovala sama sebe, že cítit takovou vazbu ke stroji je hloupé, ale vzdala to už před lety.

„Třeseš se,“ znepokojeně podotkla Alva.

„Ano,“ přiznala Moly, zavřela dveře a zhluboka vydechla. „Je tady něco, čeho si nikdo jiný nevšiml. Skutečnost, kterou ti teď musím říct, ale musíš mi slíbit, že to nikdy nikomu neprozradíš. Nikdo jiný si toho nevšiml. Na tomhle závisí budoucnost lidské rasy...“

Alva se napřímila. „Poslouchám.“

[1]

ROK 2212

„A pak se v roce 2044 se lidstvo v čele s Lady G. vzdalo Gorům. Prohráli jsme vyhranou válku a celá planeta se asi na 80 let ponořila do naprostého chaosu,“ řekl zadýchaně Eled, těžce vylezl na šedý kámen a divil se, kdy se z něj stal starý, unavený dědek.

Před ním se otevřel výhled na větrem ošlehanou běžovou pustinu, posetou suchými trsy trávy a občasnou oázou stromků a keřů. Pár toků obklopených zelení, několik kopců a narudlé slunce, chystající se k západu. Eled se při tom pohledu nemohl ubránit úsměvu. Pustiny na rozdíl od všech ostatních miloval.

„Proč se lidé vzdali?“ zeptala se Lin, jedna ze tří mladých studentů, kteří se snažili vyškrábat na skálu za ním. Byl to jejich první opravdový výlet mimo bezpečí vesnice a první krok v dlouhé cestě bojového výcviku.

Eled jí i ostatním pomohl nahoru. „Musíš se zeptat teď už mrtvé Moly Griffin, zvané Lady G. Lidé se neshodnou v mnoha věcech, ale neexistuje nikdo, kdo by ji obhajoval. Zradila celou lidskou rasu.“

„Vytvořila virus, který ovládl všechnu důležitou techniku. Lidé proti Gorům pak neměli šanci,“ vysvětlovala Anami a upravila si rozfoukané zlaté kudrlinky. Byla zhruba stejně stará jako

Eled, ale na rozdíl od jeho sčesaných hustého plnovousu a hnědých vlasů v těch jejích nebyl ani jeden šedivý. „Neměli jsme si brát tolik výstroje, jsem úplně propocená!“

Eled se dotčeně napřímil. Bylo příšerné vedro, ale on by nikdy svou koženou zbroj s kovovými pláty na ramenou a na břiše neodložil. Nebezpečí čekalo v Pustinách úplně všude. Ze zvyku pevně uchopil rukojeť dlouhého meče u pasu a nahmatal popruh pušky, která mu visela přes rameno. Vše bylo na svých místech, a to ho uklidnilo.

„Ale,“ namítl Karl s holou hlavou, „megaměsta těch osmdesát let chaosu přežila, lidé tam nebyli v bezpečí?“

Eled zatřásl hlavou. „Megaměsta v té době ještě neexistovala, čtveřice arbitrů je dokončila až v roce 21...“

„2136,“ doplnila ho Anami. Vždy si pamatovala data lépe než on. „Teprve pak vpustili lidi poprvé dovnitř a získali proti Gorům skutečnou šanci.“

„Proto jsme tady,“ přikývl Eled, podal Ivinovi, poslednímu ze studentů, dalekohled a ukázal na obzor. „Vidíš ty čáry na obzoru? Tam za tím kopcem?“

Ivin vyjel. „To jsou Gorové? Vypadá to jako zámotek obrovského trní!“

Eled vážně přikyvoval. „Je to síť tunelů ve velké výšce, říkáme jim prsty.“

„Jsou našedlé jako hory v dáli, nejsou blízko, že ne?“ zeptal se viditelně otřesený Ivin.

„Jsou velmi daleko,“ uklidnil ho Eled. „Navíc mezi námi a tímhle gorským Uzlem stojí celá severní fronta. Stovky kilometrů dlouhý pás vojáků arbitra Alvy, kteří tvoří neprostupnou bariéru a podobné Uzly ničí. Čeho by ses měl bát, je tohle.“

Eled chlapci přesunul dalekohled na krajinu pod nimi, kde se na suché půdě pohyboval starý nepřítel.

Ivin se kousnul do rtu. „Několik araků jsem už viděl, nejsou to samé jako Gorové?“

Eled zkušeným pohybem sundal pušku z ramene, dvojitým pohybem otevřel komoru hlavně, vložil do ní patnáctimilimetrový náboj a znovu ji zavřel. Pak poklekl a zamířil.

„Gorové jsou jen stroje,“ řekl soustředěně. „Černý sliz, který si kolem sebe staví zbroj. Vypadají různě, ale nejčastěji jako čtyřnohé bestie. Když Uzel hnízda Gorů padne, ztratí spojení s ostatními a většina z nich začne zmateně pobíhat a vojáci je odchytí a zničí. Ale ti, kteří zvládnou utéct, projdou změnou. Bez propojení s Uzlem začnou přemýšlet sami a jejich těla přerostou. Takový Gor se stane arakem, mnohem nebezpečnější potvorou, která se nezodpovídá nikomu a přemýšlí sama.“

Eled zmáčkl spoušť a ozvala se ohlušující rána, která se s ozvěnou rozlila po okolí. Všichni studenti nadskočili a on si na okamžik posteskl. Byli ještě tak slabí.

Eled zůstal v naprosté tichosti a bedlivě poslouchal. Používat střelné zbraně bylo v Pustinách zakázané, a tak se chtěl ujistit, že na sebe a studenty nepřilákal nechtěnou pozornost. Otevřel komoru a schoval nábojnici do vaku.

Pak si hodil pušku na rameno a vydal se po příkrém kopci dolů, následovaný trojicí studentů a Anami. Netrvalo dlouho a našel ve vysoké suché trávě padlé tělo araka.

„Dávejte si pozor, vidíte ty drápy?“ upozornil Eled na přední tlapy s kovovými břity dlouhými jako dětská dlaň. „Vždy zkontrolujte, jestli je opravdu mrtvý, někdy to mohou jen předstírat. Gyroskop v zadní části u ocasu se mu ale nezastaví, pokud opravdu nezemřel. Tenhle je po smrti.“

V ten okamžik se ozvala dunivá rána, kterou za okamžik následovala další, silnější. Eled se nervózně rozhlédl. „Doufal jsem, že budeme mít více času. Musíme si pospíšet, blíží se.“

„Vypadá jako vlk...“ prohlížel si padlého araka vyděšeně Karl. „Robotický vlk.“

Měl pravdu. Arak připomínal kovovou šelmu s našedlou kůží s pravidelným vzorem, která v některých místech dala nahlédnout do mechanických útrob skrývajících natěsno uspořádané pohyblivé součástky.

Eled přešel ke střelné ráně na zátylku, ze které líně vytékala černá hmota, a odepnul si černý plášť, který mu visel na zádech. Pak ho důkladně namočil po celé délce.

„Tohle taky musíme dělat?“ zeptal se Ivin.

„Ne,“ odpověděl mu Eled. „Tohle musím dělat jenom já.“ Pak mokrý plášť důkladně protřepal, až kapky černého slizu létaly na všechny strany, a znovu si jej nasadil. Plášť mu nechával na zádech černé šmouhy, ale to mu vůbec nevadilo. Byl na to pyšný. „Arakové jsou špína, zhoubá Pustin. Slizem každého z těch, které jsem zabil, si obarvím plášť, aby ti další věděli, s kým mají tu čest. Tenhle je starý. První generace,“ vysvětloval Eled, vytáhl nůž a poklekl k jeho břichu. „Vidíte ty drobné výfuky za krkem? Pohání ho spalovací motor, který uvádí do pohybu hřídel a ozubená kola uvnitř.“

„Proč vypadá jako vlk? A proč funguje na motor z auta?“ zeptala se znechuceně Lin, když Eled zabodl arakovi dýku do krku a rychlým pohybem rozřízl kůži až k ocasu. „Kde bere palivo?“

Ozvala se další dunivá rána a Anami jí položila ruku na rameno. „Neptej se, proč tento arak připomíná vzhledem vlka, ale uvažuj nad tím, proč vlk vypadá tak, jak vypadá. Příroda nedovolila přežít všem ostatním variantám, které nebyly tak rychlé, silné nebo jinak odolné. Arakové to od nich jenom odkoukali a za řadu generací přijali tuhle podobu za svou.“

Eled si otřel čelo, vyhrnul si rukávy, zabodl dýku pod hrudní koš s hexagonálními otvory a po chvíli šťourání vytáhl špina-

výma rukama podlouhlý kovový předmět, připomínající velkou neprůhlednou žárovku.

„Ptala ses, kde berou palivo? Tohle je jejich žaludek,“ vysvětloval znechuceným studentům. „Sliz araků dokáže rozežrat úplně všechno. Kámen, kov, dokonce i živou hmotu a pak to přeměnit, na co potřebují. Jejich žaludky ale tuhle schopnost slizu mnohem více posilují, a tak si můžou z rostlin kolem nebo ze zbytků živých zvířat vytvořit i palivo. Kůň také žere celý život jenom trávu a je samý sval.“

Karl se kousl do rtu. „Není tedy nebezpečné se toho slizu dotýkat?“

Eled zatřásl hlavou. „Dokud ho nebudeš pít, tak budeš v pořádku. Jenom ve spojení s Uzlem nebo tělem araka vykazuje inteligenci. Dívej, jak je teď zmatený.“

Eled natáhl ruku obalenou černým slizem, který téměř odkapával, ale na poslední okamžiky se pomalými pohyby upínal na jeho prsty. Aby ho dostal dolů, musel s nimi pořádně zatřást.

„Se slizem se nedá komunikovat,“ řekl teskně Eled a odhodil žaludek araka na zem. „Tohle je nám teda k ničemu. Anami, jak to bylo s tím vakuem?“

Anami nejistě přikývla. „Arakové mohou postavit jakoukoli strukturu, je to fascinující! Sliz přikryje kov, roztáhne se a vytvoří malou bublinu s vakuem uvnitř, kde nastanou ideální podmínky pro takzvané chladné svařování.“

Studenti na ni jen nechápavě zírali a Eled se na ni pobaveně usmál. Anami byla na Pustiny příliš chytrá.

Ona se ale nenechala rozhodit a pokračovala. „Bez tepla a bez tření se pak mohou spojit dva podobné kovy. V mikroskopickém měřítku je to obzvlášť efektivní metoda!“

Její vysvětlení ale příliš nepomohlo a všichni na ni zmateně zírali, dokud se Karlovi nerozzářily oči. „Jako 3D tiskárna?“

Anami poklesla ramena, ale nakonec přikývla. „Ano, arakové mohou na mikroskopickém měřítku vytisknout cokoli z téměř čehokoli. Jejich žaludky jsou dokonale stvořené na chemické reakce a syntézy. Proto my lidi už nemáme téměř žádné továrny. Vše potřebné sbíráme z araků.“

Eled se spokojeně usmál. „Chcete si někdo zkusit vytáhnout další kusy?“

Nikdo ze studentů se ale k nechutnému procesu nehlásil, a tak Eled pokračoval. „Často nebudete mít dost času na extrakci všeho důležitého z jejich těla. Klouby jsou u některých z nich funkční motory, oči pokročilé optické senzory a v páteři mají spoustu mědi. Soustřed'te se vždy na...“ poklekl, nožem z vnitřní strany objel páteř a přesekl dva výstupy na stranách. Pak vítězně vytáhl slizem obalenou fazoli o velikosti dvou pěstí s tenkými konci na obou stranách.

„Baterie!“ rozzářily se oči Lin.

„Přesně tak, je vytvořena z nanočástic...“ řekl Eled a nejistě se podíval na Anami.

„Jednoplášťové karbonové nanotrubicе,“ opravila ho. „Uvnitř to vypadá jako hustý hřeben, který násobně zvyšuje kapacitu baterie. Něco takového bychom my vyráběli s velkými obtížemi, pro araky je to ale snadné.“

„Co já bych bez tebe dělal,“ usmál se Eled na Anami. Ona nicméně jeho přátelské gesto neopětovala, země se znovu otrásla. Zdálo se, že rány jsou čím dál tím hlasitější.

„Pojd'me už, Elede...“

Eled ale odmítl, přistoupil k vlčí hlavě padlého araka, dýku zabodl pod plát mezi ušima a vypáčil ho. „Nejdůležitější ale je tohle.“

Prsty se mu zabořily do chladnoucího černého slizu, ze kterého po několika říznutích vytáhl ušpiněný, ale čirý kámen o velikosti většího hrášku, ze kterého trčely tři gumové hadičky.

„Myslit!“ žasli studenti.

Eled se usmál. Konečně něčemu rozuměli. „S přehledem nejdražší část každého araka. Tenhle při smrti netrpěl, proto je jeho Myslit úplně čirý. Takové jsou mnohem cennější než ty zakalené,“ prohlížel si s úžasem čirou kuličku tvarem připomínající mozek, ve které se jako maličký strom roztahovala spleť sítí neuronů.

„Tohle by k dnešní lekci stačilo!“ křikl a rychle zavedl všechny zpět pod úpatí skály, kde se schovali do vysokých keřů se stočenými listy. Téměř okamžitě se ozvala další rána.

„Co je tohle?“ vyjekla Lin, když spatřila, jak se před nimi ze zákrytu stromů vynořil asi pětimetrový mechanický tvor. Měl mohutnou hlavu se dvěma jasnými očima, jaké mívaly předválečné automobily. Čtveřice chodidel se při každém kroku bořila hluboko do země a celé tělo měl pokryté šedými výstupky tvořícími vzor připomínající srst zebry. Při každém pohybu hlasitě funěl a nad zády se mu vlnil teplý vzduch. Na chvíli se zastavil, rozevřel kovové čelisti s otlučenými špičatými zuby, ukousl kus balvanu a s hlasitým praskáním ho rozžvýkal a spolknul.

„Tahle hornina je směska tolika prvků...“ vysvětlovala potichu Anami, když si všimla šokovaných výrazů tří studentů. „Křemík, železo, vápník a stopové množství spousty dalších. Přišel se nakrmit. Snad si nás nevšimne, jinak by měl větší porci večeře.“

Eled ale zůstal v klidu. Věděl, že jim neublíží. Už několikrát ho viděl potulovat se krajinou a nikdy nebyl agresivní. Ted' ale opatrně přistoupil k tělu padlého araka a po důkladném prozkoumání ho sežral i s hromadou hlíny.

„Je jiný,“ poznamenala Lin. „Má fialovou kůži a nemá výfuky jako ten předchozí, že?“

„Správně,“ pochválil ji šeptem Eled. Lin mu jako jediná ze skupiny studentů nepřipadala jako úplně ztracený případ. „To-

hle je druhá generace araků. Vidíš ten vzor na jeho kůži? Jsou to solární panely a jeho klouby nepohání hřidel, ale elektromotory. Mnohem nebezpečnější stroj než ten předchozí, a nejenom kvůli své velikosti.“

Anami se rozzářily oči. „Staré předválečné solární panely byly velké neohrabané desky, které využívaly arzenid gallitý. Ten je i pro araky složitý na výrobu, a tak sebrali ten koncept a vylepšili ho o monokrystalinový silikon a další snadno dostupné látky. Výsledkem je tenký a velmi ohebný materiál, který používáme všude ve vesnici.“

Arak dožvýkal, důkladně se rozhlédl a pak se jeho masivní tělo sevřelo v podivné křeči.

„On... zvrací?“ zeptal se Ivin.

„Je to tady, je to tady!“ jásala Anami a sundala ze zad prázdný kožený vak a rozdala všem studentům malé lopatky. „I arakové produkují odpad, nemají ale normální zažívací trakt, takže veškeré nepotřebné materiály dává tlamou.“

„Budeme sbírat jejich zvratky?“ zeptala se nevěřičně Lin a Eled v ni znovu ztratil veškerou důvěru.

Když se arak otočil a konečně pomalým krokem odešel, Anami radostně přiběhla k namodralé hromadě teplé pasty, která jí sahala až po pas, a začala jí s nechutnými zvuky nakládat do vaku. „Nejsou to zvratky! Arakové nemají využití pro spoustu užitečných prvků! Mangan, hořčík, draslík, železo, vápník, ale taky určité bílkoviny, spousta proteinů a cukrů!“

„Tohle já jíst nebudu...“ namítla Lin.

„Samozřejmě že ne v této podobě!“ napomenula ji Anami. „Tohle by tě otráвило. Doma z toho vyrábíme okayu. Kde si myslíš, že se bere?“

Lin jen zůstala nevěřičně stát a zírala do plnicího se vaku. Eled k ní pobaveně přistoupil, poplácal ji po zádech a vytáhl

jednu okayu, asi čtyřcentimetrový puk mléčné barvy ukrytý ve voskovaném papíře. „V Pustinách se nám každý den nepodaří ulovit živé zvíře. Dáš si?“

Lin ohrnula nos a Eled se zasmál. Chtěl studentům ukázat těžkou realitu života v Pustinách, ale nečekal, že největším problémem bude okaya. Rozbalil papír a zakousl se do hmoty, která jak chutí, tak konzistencí připomínala mladý sýr. Nebyla to žádná pochoutka, ale dvě takové placky dodaly člověku vše, co na den potřeboval. Málokdo však jedl pouze okayu, většinou jídelníček doplnili o zeleninu nebo maso.

Když byl vak plný, Anami si ho s námahou nahodila na ramena a skupina se vydala po chladnoucí pláni zpět do vesnice.

„Zvládli jsme zkoušku?“ zeptal se nejspíše Karl, když přešli po lávce malý potok.

„Tohle nebyla žádná zkouška,“ uklidňoval ho Eled. „Jen jsem vám chtěl ukázat svět mimo vesnici. Jednoho dne z vás budou dobří vojáci. Nejspíš.“ Karl vykulil oči a Eled se ho hned snažil uklidnit. „Zítřka k nám do Edrivy dorazí spousta lidí z nedaleké vesnice. Za poslední měsíce přišli při útocích araků a banditů o část zdí i zásoby čipů. Stanou se našimi bratry a sestrami a musíme je ochránit. Ty je musíš chránit.“

Karl odhodlaně přikývl.

„Je pravda, že jsi Edrivu založil po tom, co jsi utekl z armády?“ zeptala se Lin a Anami ji okamžitě okřikla.

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji Eled. Těžce se mu o tom mluvilo, ale málokdy se tomu dokázat vyhnout.

„Je to tak, utekl jsem z armády asi před pěti lety. Jsem dezertér.“

Ta slova ho pálila na jazyku.

„Ale udělal jsem to, protože jsem musel.“ Eled přeskočil puklinu v zemi a nabídl ruku ostatním. „Byl jsem důstojník

a cvičil jsem vojáky, stejně jako dnes vás. Jenom jsem na něj byl trochu přísnější. Válčil jsem s Gory na severní frontě celé roky, abych ochránil svou ženu a syna, kteří žili v malé vesnici nedaleko za bojovou linií.“

Eled doufal, že studentům bude tato část příběhu stačit, ale všichni na něj mlčky zvědavě zírali, a tak pokračoval.

„Když se nám pak jednoho dne představovali noví rekruti, dozvěděl jsem se, že je stáhli právě z malých vesnic, aby posílili přední frontu. Vesnice tak zůstaly nechráněné. O Gory jsme se starali my, ale kdo je ochrání před araky? Požádal jsem o dočasné propuštění a to mi zamítli. Zuřil jsem tak moc, že mě dovedli za Alvou.“

Studenti napjatě poslouchali. „Tys viděl Alvu na vlastní oči?“

Eled těžce přikývl. „Ona mě...“

Na okamžik si nechal všechny ty hořké vzpomínky proletět myslí a sevřelo se mu hrdlo. „Zavřela mě do cely na jedné základně na severu. Pak mě odvedla do výslechové místnosti a... Měl jsem štěstí, nastal výbuch, ona musela odběhnout pryč a já jsem utekl. Našel jsem svou vesnici spálenou a rodinu mrtvou. Pár let jsem žil jako poutník v Pustinách. Nakonec jsem založil Edrivu, aby ostatní nemuseli trpět jako já. Konec příběhu.“

„Za chvíli budeme ve vesnici,“ přerušila je Anami. „Naplňte si bandasky tady.“

Studenti neochotně odběhli k říčce a ona přistoupila k Eledovi. „Vždy, když lžeš, mluvíš tak krátce. Jako údery na buben.“

Eled se hořce usmál. Zнала ho tak dobře. „Nechtěl jsem jim o *arbitru Alvě* říkat špatné věci. Je to koneckonců zachránce lidské rasy.“

„Co se skutečně stalo?“

„Řekla, že mě nechá jít, když nastoupím do propagátoru.“

Anami neskrývala své překvapení. „To je rozsudek smrti!“

Eled přikývl. „Pak se mě zeptala na nějaké další hloupé otázky. Díval jsem se do těch jejích modrých robotických očí a... Věděl jsem, že pokud mě zavedou do propagátoru, zemřu a pomůžu všem ostatním vojákům, ale... Nedokázal jsem to udělat. Kdo by se postaral o mou rodinu?“

Anami chápavě přikyvovala. „Neříká se nadarmo, že Alva je nejkrutější z arbitrů. Dívej se na to z té dobré stránky. Díky tomu stojí Edriva. Možná z tebe jednou bude třetí vévoda Pustin!“

„To je přece plán!“ usmál se Eled. „A ty získáš čestnou pozici dvorního baviče.“

Anami nevěřičně padla čelist. „Tak takhle se chováš ke svým přátelům? Pojd' sem, vyleju ti tohle všechno na hlavu!“

„Dobrá, dobrá, uznávám...“ odskočil pobaveně Eled. „Můžeš být královský ochutnávač.“

„Děti,“ založila Anami ruce v bok, „příště se budeme učit zase sami, bez Eleda.“

„To by byl příliš krutý trest, Anami,“ zasmál se Eled potichu a ona se usmála.

„Máš historky přímo z první ruky,“ namítla rázně. „Kdyby ses trochu víc snažil, mohl bys učit mnohem víc mladých!“

„Nikdy!“ odmítl pobaveně.

Posbírali vybavení a vyrazili na cestu. Dříve, než začala být zima, se v temném večeru objevila světla Edrivy, středně velké vesnice pro pár stovek přeživších z Pustin. Vesnice, kterou Eled před lety založil, a místo, do kterého vložil úplně všechno. Bylo to jeho dítě.

Před tři metry vysokou kruhovou hradbou kolem celé vesnice byla pole se zeleninou, které před silným slunečním svitem chránila nazelenalá síť. Kolem svítlen na podpěrných sloupech se ve zběsilých tancích točily můry a ve hlíně bublaly černé

hadice, které po horkém dni dodávaly vodu žíznivým plodinám. Vysoká vrata do vesnice byla dokořán otevřená a linulo se z nich teplé světlo.

„Co vám tak trvalo? Začal jsem se bát!“ přiběhl ke skupince Will v temné látkové uniformě, jakmile vešli dovnitř. Hnědé vlasy mu trčely do všech stran a na úzké tváři měl vždy nejistý výraz.

„Trochu jsme se zpozdili, ale stálo to za to!“ ukázala Anami na plný batoh namodralé pasty. Následně propustila studenty a vydala se po prašných ulicích vpřed.

„Eleda,“ pokračoval Will, „zítra mají dorazit Zalaňané z vedlejší vesnice, musíme toho ještě tolik probrat!“

„Vypadá to, že jste měli napilno!“ odpověděl mu spokojeně a ukázal na okolní slavnostní výzdobu. Kolemjdoucí Eleda uctivě zdravili úklonem hlavy a on pozdrav vždy opětoval. Každého z nich znal jménem, věděl, co ve vesnici dělá a jak mu to jde. Tohle se naučil svého času v armádě.

Will se zamračil, listoval ve svém zápisníku a následoval Anami a Eleda, kteří zamířili na náměstí s fontánou. „Dostali jsme pouze obecné odhady ohledně jejich počtu. Edriva se nemůže nafouknout, co když jich přijde víc? A co jejich zvyky? Možná by bylo rozumné to celé...“

Eled ho nataženou rukou zastavil. „Utíkají ze zničené vesnice, cokoli jim nabídneme, bude lepší, než mají teď. Proč tak panikaříš? Tohle je už asi pátá vesnice, kterou se nám podařilo pozvat k nám, a zatím to vždy fungovalo.“

Eled následoval Anami kráčející po východní cestě z náměstí mezi několikapatrové domy sestavené z prázdných armádních kontejnerů, ale Will se nenechal odbýt.

„Pokaždé je to ale více lidí a pokaždé je to složitější. Co když to tentokrát nezvládneme?“

„To jsi říkal i minule.“

„A řeknu to i příště!“ zoufal Will, když vešli do hlavní jídelny, kde Anami s úlevou odložila těžký batoh na stůl vedle obrovského syntetizátoru se spoustou vypnutých kontrolků. „Potřebujeme více lidí na administrativu.“

Eled se na něj otočil a po chvíli se usmál. „Ty to zvládneš. Více lidí často vede k většímu množství problémů.“

Anami mezitím otevřela přední panel syntetizátoru a vysunula váleček, na jehož konci seděl zasazený zakalený myslit o velikosti hrášku. „Budeme ho muset brzy vyměnit. Mám strach, že než proběhnou veškeré výpočty a analýzy, pasta se zkaží.“

Společně s Eledem uchopili vak, odklopili horní víko syntetizátoru a modrou pastu s hlasitým šploucháním nalili dovnitř. Anami namačkala na panelu konfiguraci a stroj se hlasitě roztrásl, když pastu začal zpracovávat.

„Zítra ráno by okaya měla být hotová,“ usoudila Anami z blížících kontrolků, které Eledovi řekly zhruba stejně jako hejno světlušek nad jezerem.

„Bude to v pořádku,“ usmál se Eled na Willa. „Běž prosím zařídit ten zbytek a hlavně zůstaň v klidu.“

Will nejistě semkl rty, ale přikývl a odešel.

„Mám ho ráda, ale vždy je tak... napjatý.“

„Proto je na pozici zástupce starosty tak vhodný,“ prohodil Eled. „Will se většinou strachuje nad problémy, které nikdy nastanou, ale ty, které pak dorazí, ho nikdy nezaskočí.“

Anami neodpověděla, jen povytáhla obočí.

„Co je?“ zeptal se Eled dotčeně.

„Neděláš mu to vůbec jednoduché.“

„Zato ty mi to usnadňuješ,“ odpověděl přátelsky. „Ještě tohle zanesu Danilovi,“ vytáhl čerstvý myslit z padlého araka, „Rád jsem ti dneska pomohl.“

„To já děkuju, ukázali jsme jim kus světa.“

Eled zabručel. „Mám radši ty nejmladší. U těch mám jistotu, že jsem chytřejší než oni. Většinou.“

Anami se zasmála, Eled jí popřál dobrou noc, vydal se znovu na hlavní náměstí a všimal si výzdoby, kterou předtím minul.

Vítejte, Zalanané!

Náš domov – Váš domov!

Will odvedl skutečně dobrou práci, i když to možná trochu přehnal.

Eled to nechtěl přiznat nahlas, ale také byl z jejich zítřejšího příchodu nejistý. Většinu z nich znal, ale osmdesát nových hlav může ve městě způsobit velké problémy, pokud si u nich rychle nevybuduje respekt. Tušil, že ho čeká neklidná noc, kdy bude vymýšlet proslovy na uvítanou. Teď ale myšlenky na ně prozatím zahnal a vešel do Danilovy pracovny ozářené neo-novými světly.

„Jestlipak to není samotný pan král!“ vítal ho uctivě Danil. Plavé vlasy měl na jedné straně perfektně sčesané a na druhé dokonale vyholené, aby bylo vidět ornamentální tetování. Tělo měl vyzáblé, ale co mu chybělo na vzrůstu, doplňoval jeho výbušný charakter.

„Něco jsem ti přinesl,“ Eled položil myslit na stůl, Danil si nasadil svůj okulár se zvětšovacími skly a pod přímým světlem lampičky začal kámen zkoumat.

„Tohle je super dobré!“ pochvaloval si a myslit v pinzetě otočil. „Tohle je dokonce až příliš dobré! Zabíla ho Anami?“

„Anami a střílet? Byl to můj úlovek!“ Eled se dotčeně napřímil.

„Vážně?“ přistoupil k němu Danil a položil mu ruku kolem ramen. „Ty vždy přineseš ty nejzakalenější myslity. Takové nemůžeme nabízet zákazníkům, naprosto by je to zničilo.“

Danil zavedl Eleda do druhé místnosti s tlumeným modrým osvětlením, kde na lehátkách kolem kovového pilíře odpočívali tři lidé s blaženými úsměvy.

„Štěstí, spokojenost, euforie...“ přikyvoval Danil. „Mozky araků jsou pozůstatkem něčeho živého, a pokud je správně vyřežu, přenesou na nějakou tu hodinu jen ten pocit, který si zákazník objedná. Bohužel tahle mašina není tak efektivní jako rukavice Syndikátu. Nebo ten tvůj kouzelný meč. Ale tenhle malý kousek bude velmi drahý! Ty, které nosíš normálně, se často nehodí ani do robotů.“

„To jsem rád, že mi to říkáš teprve teď,“ odpověděl nejistě Eled, když se vrátili zpět ke vchodu. Uvnitř hrála hlasitá hudba, na zdech visely plakáty a Eled se tu necítil dobře. Věděl ale, že to město potřebuje. „Když už jsme u toho, máš je pro mě?“

„To si piš!“ přitakal Danil, prošel pod závěsem k oddělené místnosti s řezačkami, vrtáky a bruskami a donesl Eledovi čtyři malé zakalené myslity. „Napsal jsem ti to na ně. Tyhle dva jsou strach, tohle slepota a tenhle teror. Elede, nevím, k čemu to potřebuješ, ale buď s tímhle opatrný, jo? Tohle vážně nejsou hračky.“

Eled stejně jako vždy přikývl. „Vždyť mě znáš.“

„Mohlo by tě to zabít.“

„V Pustinách jsou horší věci, než...“ řekl Eled, ale vtom ho přerušil urččený Will.

„Elede, Zalaňané! Pojd', rychle!“ křikl a vyběhl ven.

„Už jsou tady?“ ptal se překvapeně Eled a vyběhl po hliníkovém schodišti na ohoz u zdí. „Měli dorazit až zítra ráno.“

Pohled do temné noci mu vyrazil dech. Neviděl příchozí zastup Zalaňanů, ale tam v dáli, směrem, kde byla jejich vesnice, spatřil temný pilíř kouře zespoda ozářený zuřivou oranžovou.

„Museli je dobýt,“ zaklel Will. „Vypadá to, že celé jejich město hoří.“

Eledovi ten pohled málem roztrhl duši. Tolik ztracených životů. Tolik mrtvých rodin. Kdokoli na vesnici zaútočil, nechtěl jen ukrást její bohatství, ale úplně obyvatele zničit. A ať už to byli arakové, banditi nebo vojáci jednoho z vévodů, neměli žádné slitování.

„Co teď?“ zeptal se Will.

„Schovejte všechny ty vítací transparenty,“ přikázal Eled. „Zítرا ráno vyrazíme hledat přeživší.“

„Kam jdeš ty?“ zeptal se Will, když viděl, jak Eled odešel dolů.

On mu ale neodpověděl. Každý jeho rychlý krok doplňovalo zuřivé funění. Neměl tak dlouho čekat. Kdyby byl býval Zalaňany přemluvil a oni přišli o den dříve, nic z toho by se nestalo. Hlavou mu létaly představy mrtvých těl, která se válely ve špinavém písku ozářená hořícími domy. Muži. Děti. Ženy. Jedna z nich dokonce vypadala jako...

Vtrhnul do svého pokoje a zamknul za sebou dveře. Bývalý vojenský kontejner byl poměrně prostorné obydlí, ale Eled si na nábytek příliš nepotrpěl. Vedle pracovního stolku a malé skříňky byla postel, na kterou se posadil a složil nohy pod sebe.

Znovu viděl ty mrtvé tváře nevinných.

Sáhl pod matraci a vytáhl zelenou plastovou lahvičku. Zavřel oči a nahlas oddychoval.

Nepomohlo to. Stále před sebou viděl tváře.

Polknul, odšrouboval závit a odhalil ostrou jehlu, kterou si bodnul do odhalené kůže na ruce. Lahvičku pak znovu zavřel, schoval pod matraci a se zavřenýma očima se pohodlně se posadil.

Trvalo asi celou minutu, než to konečně ucítil.

Na čele mu perlil studený pot, kůže ho začala pálit. Svaly se mu začaly svírat v bolestivých křečích. V agonii zavřel oči a skřípal zuby. Bolest jeho tělo úplně ovládla.

Bylo to naprosto nesnesitelné, ale on se nevzdával. Celý se třásl, ale snažil se uklidnit svůj dech. Pak vyčistil mysl a v hlavě si opakoval svou mantru.

Mysl ostřejší než čepel. Mysl ostřejší než čepel. Mysl ostřejší než čepel.

[2]

Drey sledoval hvízdající šíp, který mu přeletěl nad hlavou. Nechával za sebou rudou kouřovou stopu a prosvištěl mezi ostrými výstupky vysokých gorských struktur, až se nakonec zabodnul do jedné z těch nejvyšších.

„Zdá se, že o zábavu máme dnes postaráno, pánové. Připravte si vybavení!“ řekl a ukázal na hustý les šedých gorských špic před nimi. Některé byly malé, jen ke kotníkům, jiné vysoké jako muž, zvrásněné a stočené dopředu, ale těch několik nejvyšších sahající až k nebesům nyní označovaly syčící světlice.

Všichni vojáci ze severní fronty bedlivě sledovali a vykukovali zpoza vysokých kovových zdí, aby spatřili svůj cíl. Škvíry mezi obdélníkovými prefabrikovanými panely nebyly dost široké pro všechny zvědavé oči, a tak někteří nakoukli ven z jednoho z otevřených otvorů a zírali na zničenou zemi nikoho, za kterou se nacházel gorský les. Ten se neustále rozrůstal a stahoval podle toho, jak dobrou práci vojáci odváděli, a proto i celá severní fronta musela být pohyblivá. Kdykoli bylo třeba, zarázili zdi o kus dopředu, přesunuli věže a vykopali nové zákopy, nebo použili ty staré, které před měsícem museli opustit.

Drey sledoval rudou sršící světlici svého oddílu a pak zkontroloval i ty ostatní.

Nalevo syčela žlutá světlice ve vysokém špičatém prstu, napravo zářila zelená.

„Tohle je naše barva,“ otočil se k oddílu necelé stovky vojáků, uchopil svůj krátký červený plášť zkosený na jednu stranu a zamával s ním ve vzduchu. „Když nebudete vědět, kam jít, hledejte červenou. A kdo se ztratí, ať si mě nepřeje.“

Ve skupině se ozvalo pobavené zachechtání. V tak sychravém podvečeru to nejvřelejší, v co mohl Drey doufat. Byl výrazně mladší než většina ostatních vojáků. Bylo mu teprve dvacet tři let, ale na tom na severní frontě nezáleželo.

Fronta se dělila do jednotlivých sektorů. Sektor 7B byl oproti ostatním pozadu a tvořil v úhledné lince severní fronty nepřijemný zub. Morálka vojáků byla po tak dlouhých bezvýsledných bojích bídná a on se ji vší silou snažil zvýšit. Dnes naštěstí dorazily posily a to vždy všem pomohlo.

„Takže ty jsi ten nový?“ zeptal se muže, který nejistě postával před ním. Drey si utáhl si přezku na vestě a několikrát se dotkl špiček nohou. Když ucítil, jak o sebe kovové pláty mírně drhnou, vestu povolil, proces opakoval a dával si pozor, aby mu všechno to vybavení z opasku nepopadalo do špinavé hlíny. „Jak se jmenuješ?“

„Ram,“ řekl zamračeně a zastrčil si hnědé rovné vlasy za uši.

„Nebud' takovej suchar!“ plácl ho po zádech Umina, dva metry vysoký a téměř stejně široký muž s dlouhými rozčepýřenými vlasy a mohutným plnovousem. „Tady Drey se o tebe dobře postará.“

„Odkud jsi přišel?“ usmál se na něj Drey, a když se přesvědčil, že ho vesta neomezuje v pohybu, přesunul se ke stejnému procesu pro plátování na kalhotách.

„Žil jsem nějakou dobu v Pustinách. Přišel jsem si odsloužit svou povinnost,“ vysvětloval Ram a při každém úderu giloti-

ny mu cukly oči. Drey byl na tohle u nováčků zvyklý. Gilotina byl vysoký stroj, který zarážel kovové pláty opevnění hluboko do půdy.

Ram vyhrnul šedou uniformu a znechuceně odhalil zarudlou modrou tečku centimetr pod ohybem loktu.

Umina se nahlas zasmál a ukázal na své objemné předloktí, kde byly tečky pod sebou celkem tři. Kolem dvou prvních měl vytetovaná dlouhá modrá křídla. „Za dva měsíce to bude rok a půl, už mám skoro hotovo.“

Ram si promnul paži a otočil se na Dreye. „Jak dlouho už tady jsi ty?“

Drey neodpověděl, jen na Rama přátelsky mrknul. Záměrně nosil rukávy vytažené jen do poloviny předloktí, aby neodhaloval své tetování. Některé rekruty to znepokojovalo.

„Pojďte všichni sem!“ pobídl Drey vojáky svého oddílu k širokému stolku, na kterém ležela fotografie z dnešního rána. „Tehle prst je náš cíl, už je proklatě vysoký a za pár dní se začne stáčet naším směrem. Pokud ho necháme převážít, gravitace udělá své a obloukem dopadne na naše opevnění. To se nesmí stát.“

Společně půjdeme zhruba touto cestou,“ prstem vyznačil klikatící se čáru mezi černými ploškami. „Hlavně se vyhněte téhle části! Vypadá to jako pukliny nad nestabilním gorským tunelem, nikoho z vás odtamtud lovit nebudu.“

„Ty půjdeš s námi?“ zeptal se překvapeně Ram.

„Samozřejmě,“ odpověděl Drey.

Umina se zasmál. „Ostatní kapitáni nejsou tak hrr. Zřídka chodí do boje, buď rád, že tě přiřadili sem.“

„Není to žádná věda,“ pokračoval Drey „Přiběhneme k prstu, pokácíme ho a uděláme vše, co je v našich silách, aby spadl co nejdál od našich opevnění. Pak se vracíme na večeri, která bude nejspíš horší než tohle všechno.“

„A to opravdu chtějí, abychom bojovali pomocí tohoto?“ Ram se zamračil a vytasil svůj tsume, dlouhý lehce zahnutý meč, který byl základním vybavením každého vojáka na severní frontě. „Proč nám nedali pistole? Sám jsem několik araků zastřelil.“

Drey se poprvé zamračil. „Arakové jsou jiní, lepší.“

„Dreyi...“ upozornila ho Ekar, vysoká žena s modrýma očima a žlutou kšticí. Její znepokojení očividně sdíleli i ostatní vojáci před ní.

„Má právo to slyšet,“ pokračoval Drey. „Gorové jsou vesmírná špína, tupí roboti bez slitování. Nemůžeme je ale jen tak zastřelit, mají na sobě něco jako reaktivní zbroj, bleskurychle reagují na letící projektily a jejich kůže v okamžiku ztvrdne. Potřeboval bys hromadu nábojů, abys jim ublížil, proto máš tady tsume. Japonská výroba. Znamená to dráp.“

Drey pak ukázal na vysokou kovovou věž v mlze za sebou. Měla několik úrovní, které oplétal nespočet kovových trubek a směs drátů. Horní část tvořila šestice tlustých třpytivých desek, které nad tím vším ve velké výšce pomalu rotovaly. Propagátor syčel, bzučel a cvakal. A Drey ho náležitě nenáviděl.

„Jediný způsob, jak prorazit zbroj Gorů, je zaútočit zevnitř, pomocí viru. Za normálních okolností se propagátor roztočí, člověk uvnitř sešle kletbu a nám všem v okolí odešle signál viru do našich mečů. Jsou to něco jako antény s malým počítačem v rukojeti. Náboj viru vydrží sice jen pár minut, ale to stačí, abys ho zabodl do nepřítele a vyřadil Gora z provozu. Pak začnou střílet tady Orlí oči,“ kývl k vysoké útlé věži s kulatou špičící se dvěma vypouklými kamerami do stran a dlouhou hlavní trčící dopředu.

„Dneska tsume ale moc nepoužiješ,“ varoval ho Umina. „Propagátor se nezapne.“